

не бы държало толкосъ войскѣ и агенты, могло бы да смали разноска-ты, да уряди държавнѣ-тѣ каска, а съ това бы ся измѣнило и умалило и расписваніе — то на данѣка по земѣ-тѣ, и настѣпило бы облегченіе въ всички явны тяготы.

Това бѣше имъ вещь родолюбіе-то. „Забѣлѣжени-ти“ желаяхъ на земѣ-тѣ добро. Тѣхно-то владаніе за собственна имъ животъ не вредеше нищо, нѣ въ явна животъ, припивало е народа, кой-то е прѣмужалъ всички-ты сгодности за повръщаніе своѣ-тѣ независимость, кога-то династія-та на Дука и Компена воювахъ тяжка-ты и скѣпы боеве то съ Селджушка-ты Турцы, кои-то имъ прѣвзяхъ двѣ третини отъ азійскы-ты земи, то съ Норманы-ты и Угры-ты, отъ кои-то първи-ти по море, а други-ти по сухо нападахъ на царство-то, то най-послѣ кога-то кръстоносни-ти походи отвлечяхъ грѣцко-то вниманіе и сила на другѣ странѣ. Всички тѣя боеве сѣ правени съ българскѣ парѣ. Тѣхнѣ потъ, тѣхна кръвъ вървяше и лѣяше ся за чуждо главоболіе, за одържываніе непріятеля, за обезбѣжданіе нѣговѣ-тѣ власть надъ тѣхнѣ-тѣ роднѣ бащиннѣ, за оня, кой-то ги е хвърлилъ въ оковы; а всичко това правяхъ и давахъ, та поне съ десятиа дѣлъ отъ онѣхъ помощь, кога-то давахъ на непріятеля, да могѣтъ да дойдѣтъ до своѣ независимость. Нѣ за всичко това що добыхъ Българе-ти? Това, да могѣтъ да ся молятъ Господу Богу на българскый языкъ, съ оня языкъ, на кой-то Кирилъ и Методій първи прѣведохъ Священно Писаніе за Славены-ты. „Забѣлѣжени-ти“ не пропуцахъ да похваляватъ и това допущеніе.

— Дочакахмы, казвахъ, едно; дочака-щемъ и по-веще нѣщо. Царь-тѣ не заборава за Българскыа народъ.

На съ пълно отъ тайны лице казвахъ:

— Говори ся, че царскый-тѣ сынъ учи славенскы, и че